

BOABE DE GRÂU

ANUL II—N-rele 10—11 REVISTA DE CULTURA

OCTOMBRIE {
NOEMBRIE { 1931

Casa Moruzi, de Zamfropol (1918), actualul Muzeu Municipal

Muzeul Municipal al orașului București

Un muzeu nu e un lux, ci corespunde unor cerințe reale. Despre aceasta și-au dat seama și altădată edilii, cari în timpul din urmă au început a strânge atât obiecte de artă cât și documente, ultimele referindu-se în parte la trecutul orașului. Rămânea ca ele să fie sporite, organizate și puse la îndemâna publicului, adică transformate în muzeu.

Muzeul Municipal a fost întemeiat de fapt în anul 1929 de Primarul orașului d-l Dem. I. Dobrescu.

Subscriitorul acestor rânduri a fost solicitat prin d-nul Dr. Severeanu în primăvara aceluiaș an a expune la expoziția retrospectivă de artă românească, din Parcul Carol, o parte din vestigiile ce stau mărturie de viața străveche pe meleagurile capitalei de azi, material, pe care îl strânsesem în ultimii ani prin căerile de nisip și cărămidăriile din preajma orașului, făcând subiectul unei comunicări speciale¹⁾. Până atunci preistoria Bucureștilor era mai mult bănuită și nici de cum documentată.

Primarul orașului, cercetând expoziția și dându-și seama de importanța descoperirilor, cât și de grabnica nevoie de a salva așezările preistorice me-

nite distrugerii m'a însărcinat cu organizarea Muzeului punându-mi la dispoziție și fondurile necesare întreprinderii unor săpături cât se poate de metodice.

La început secția preistorică aflase adăpost într-o casă modestă d'n calea Moșilor.

Ceva mai târziu s'a hotărât înființarea Muzeului în casa Moruzi din Calea Victoriei. Aici roadele săpăturilor au ocupat trei încăperi din catul de sus. În alte trei săli d-l Adrian Maniu orânduise colecția de tablouri, hărți și stampe, achiziționate mai de mult de municipii.

Aceasta a fost situația Muzeului până în primăvara anului 1931.

Instituindu-se un comitet de conducere din colecționari și oameni de bine, sub președinția Primarului, și un director în persoana d-lui dr. Gh. Severeanu, activitatea Muzeului s'a întezit. S'au creat și alte secții: numismatică, organizată de dr. Severeanu, cu o parte d'n colecțiile sale cât și donații, bunăoară a d-lui Romulus Voinescu; cartografică și medalistică, — cea din urmă datorindu-se d-lui Josef Pincas care a reorganizat și secția de artă modernă cu tendința a cuprinde numai piese referitoare la București; apoi documente și stampe, privind trecutul orașului, orânduite de d. G. D. Florescu. Aceasta datorită comitetului de

¹⁾ D. V. Rosetti: Din Preistoria Bucureștilor, comunicare ținută la Arhivele Statului, 3 Martie 1929. (Vezi Cronica Numismatică și arheologică Nr. 89—94, 1929).

direcție, donatorilor, expozațiilor și nouilor achiziții. Secția preistorică neîncăpătoare, stânjenită de lipsa de spațiu a ușurat reorganizarea cedând încăperile din catul de sus și mutându-și colecțiile în partea de jos a clădirii.

Secția de arheologie preistorică expune în ordine cronologică rămășițele feluritelor manifestări ale civilizațiilor ce și-au găsit aici sau în preajma orașului loc de popas sau așezare, începând d'n cele mai vechi timpuri până la începutul evului mediu. Sala I, epoca eneolitică: *Civilizația de tip Boian*, denumită astfel după localitatea unde s'a făcut mai în-

Trentsch: Portretul Domnitorului Carol I (1866)

tâiu descoperirea, este reprezentată prin ceramica ornamentată cu motive geometrice încrustate mai întotdeauna cu alb, unelte de piatră, de cremene, corn și os. Această civilizație se întâlnește în jurul orașului la Cernica, Bobești-Bălăceanca și Vidra, de unde provine materialul expus. Ea aparține mileniului III înainte de era creștină. Urmează civilizația de tip Gumelnița (A și B), reprezentată prin materialul aflat la Măgura Jilavei și Vidra.

Olăria e împodobită cu motive ornamentale obținute prin incizii, grafit, pictură albă sau roșie.

Figurine de pământ ars întruchipează probabil divinitatea fecundității, idoli de sex feminin de lut sau de os plat; unelte și arme de cremene, os, corn sau aramă, undrele și ace de os, podoabe de piatră, os, sifed, scoică sau aur.

Civilizația de tip Gumelnița se regăsește aidoma până în cele mai mici amănunte la dreapta Dunării în Bulgaria. Se înrudește cu ceramica pictată de tip Cucuteni (Moldova) și Ariușd (Ardeal). Ținând seama de răspândirea ei în ținuturi atât de întinse e mai mult ca probabil că aparține aceluiaș popor, pe care unii cercetători cred a-l identifica cu acela al vechilor Traci. Civilizația de tip Gumelnița aparține, ca timp, sfârșitului celui de al treilea și începuturilor mileniului II înaintea erei noastre.

Sala II, epoca de bronz, cuprinde *civilizația de tip Fundeni*. Ceramica, caracteristică acestei civilizații, poartă, sub buza vasului, un șir de proeminențe obținute prin împingerea pastei d'nlăuntru în afară sau invers. Această civilizație se regăsește, la București, în valea Dâmboviței și Colentinei. Ea face loc altei civilizații, a cărei ceramică, împodobită cu bogate motive ornamentale, se deosebește de a ce'orlalte. Iată dar o nouă cultură preistorică și căreia i-am dat numele orașului unde s'a aflat mai întâiu: *civilizația de tip București*.

Motivele reamintind cusăturile și țesăturile țărâncelor noastre, găsesc vase cu forme variate. Obiectele de bronz: seceri, ace de prins veșmântul, epilatoare, cuțite, mărgelile tubulare de tablă de bronz; vârfuri de săgeți, cu baza concavă, lame de silex, atestă industria cremenei; osul e reprezentat prin undrele și ace, împungătoare și dălți.

Ceramica acestei civilizații poate fi socotită printre cele mai frumoase ale timpurilor preistorice. Civilizația însăși, pe care am putut-o identifica și în Ardeal, aduce, prin aflarea ei în Câmpia Munteană, noi aporturi științei, tâlmăcind prezența în aceste ținuturi a tezaurelor și depozitelor de obiecte de bronz, aparținând cronologicește acestei epoci.

Sala III, *antichități din prima și a doua vârstă a fierului, romane și medievale*.

Prima vârstă a fierului e reprezentată printr'un mormânt de incinerare aparținând civilizației de tip *Bordei-Herestrău*; cultură regăsită, mai târziu, în Oltenia, la *Vârtop*.

Mormântul, aflat la Ciurel, conține șase vase; sub unul d'n e'e era urna funerară cu cenușa mortului. Inventarul funerar e completat prin câteva obiecte: o sulă de fier, o perlă tubulară de tablă de bronz, o undiță de bronz și un disc de lut ars.

În vitrina din dreapta: inventarul unui mormânt de incinerare din a doua vârstă a fierului (epoca Geto-Dacă — veacul I in. d. Hr). Drept urnă funerară slujise o amforă de proveniență greacă. Mormântul a fost aflat la Dămăroaia.

Vitrina din mijloc adăpostește vestigii din epoca La Tène și romană: o cupă deliană remarcabilă prin frumoasele sale motive; o statueta de bronz reprezentând pe Apollo; o stampilă de lut, pe care

este redată o scenă de cult solar. In vitrinele din perete se văd fibule (ace de prins veșmântul), monete dace și romane găsite cu prilejul săpăturilor arheologice dela lacul Tei.

Epoca medievală cuprinde rămășițe din timpul năvălirilor: fibule germanice (veacul V și VI după Hristos) și ceramică. Tot din această epocă sunt două morminte de înmormântare cu inventarul lor funerar.

Ordinea succesivă a civilizațiilor enumerate a fost stabilită, pentru epoca eneolitică, de Muzeul Național de antichități, iar pentru epoca de bronz, de noi și anume:

Epoca eneolitică:

Civilizația de tip Boian

Civilizația de tip Gumelnița

Epoca de bronz.

Civilizația de tip Fundeni (Glina III. Schneckenberg ^{1,2}).

Civilizația de tip București.

Civilizația de tip Bordei Herestrău.

Civilizația de tip București e o civilizație necunoscută în România, și conține mai multe faze ce vor fi tratate într-o lucrare specială ³). Civilizația de tip Bordei-Herestrău, găsită de noi pentru prima oară în Câmpia Munteană, aparține începuturilor vârstei mai vechi a fierului.

DINU V. ROSETTI

Conservatorul Muzeului, Conducătorul
secției de arheologie preistorică

Bucureștii cu toate că vechi numai de câteva secole ca reședință de scaun a Voevoziilor țării noastre, nu sunt a se asemui cu marile metropole, decât poate ca întindere, și totuși ei au fost odinioară, ca și azi, centrul spre care se îndrepta întreaga activitate. Acest oraș, martor atât al bucuriilor cât și al durerilor trecutului, prin vitregia timpurilor, al deselor năvăliri și al ocupațiilor vremelnice, n'a mai păstrat aproape nimic din farmecul de odinioară. Ici și colo câteva urme răzlețe, ca însăși casa în care se adăpostesc azi cu pietate vestigiile bucureștene, atât străvechi cât și din vremuri mai noi; casă scăpată dela pieire în ceasul a unsprezecelea, atunci când tot ce este vechi e asemuit de spiritul de modernism cu urâtul.

Câte lucruri nu ne-ar putea istorisi învechitele ziduri ale acestei case mai mult decât centenară!

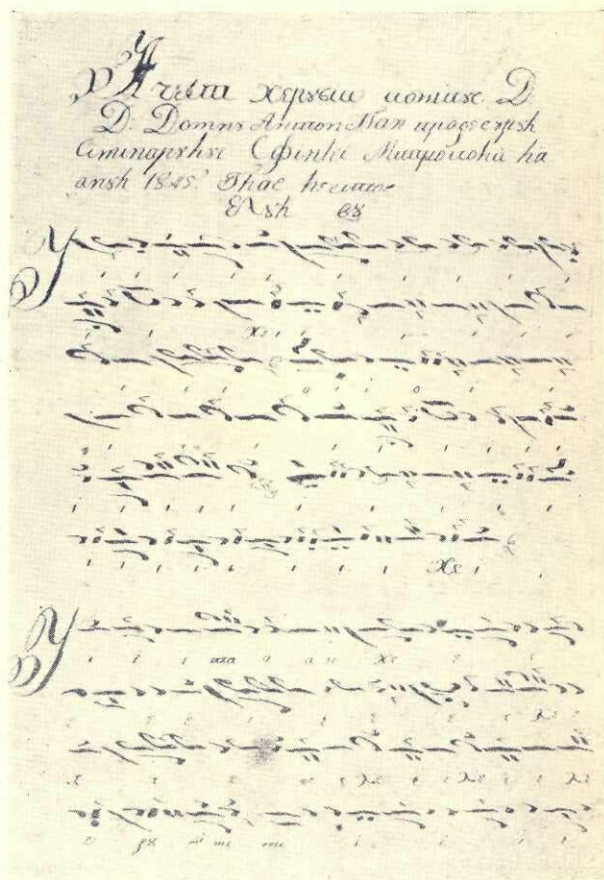
Clădită pe la sfârșitul veacului al XVIII-lea de scoboritorii vechiului neam al Crețuleștilor, în ea au văzut lumina zilei mai bine de patru generații.

¹) Denumită astfel de noi, după localitatea și locul din spatele gărei Obor unde această civilizație a apărut nefiind amestecată cu elemente streine — cum e cazul la Schneckenberg și Glina.

²) *Dinu V. Rosetti: Eine Unbekannte vorgeschichtliche Kultur in Rumänien. Die Bukarester Kultur. Beitrag zur Chronologie der Rumänischen Bronzezeit (sub presă).*

³) *ibid.*

Cari din bătrânii Bucureșteni de azi nu-și vor mai aduce aminte de bătrâna Cucoană Luxița Cantacuzino, fiică a lui Costache Crețulescu și a Smarandei Ștefan Conduratu, petrecută din viață acum vreo patru zeci de ani. Născută în această casă părintească la 1813, aci a copilărit, aci a locuit până la adânci bătrânețe, înconjurată de copii și nepoți, închizând ochii în ziua de Sfântu Dumitru a anului 1894. În căminul acesta părintesc și-au petrecut frageda lor copilărie atât cele trei fiice ale ei: Maria, Zoe și Smărăndița cât și unicul ei fecior Iorgu, venerabila figură cunoscută de noi toți cu porecla de „Nababul”. O datină străvechie nestatornică

Manuscris din școala de psaltichie a lui Anton Pann, 1845

prin nici o lege scrisă, dar păstrată cu sfințenie din tată în fiu în vechile noastre neamuri boerești, ne arată că lăcașul părintesc rămânea întotdeauna celei mai tinere odrasle. Astfel, la stingerea din viață a veneratei Coccoane Luxița, casa aceasta, lăcaș de baștină al familiei, rămase la împărțirea moștenirii, celei mai tinere din fiice, de curând răposatei Smărăndița Moruzi, soția fostului Prefect de Poliție Dimitrie Moruzi, poreclit „Kneazul”, figură bucureșteană încă vie în mintea tuturor. Dela această bătrână boeroaică își ține încă și azi numele casa centenară unde, nu de mult, se adăpostesc cu sfințenie colecțiile Muzeului Municipal.

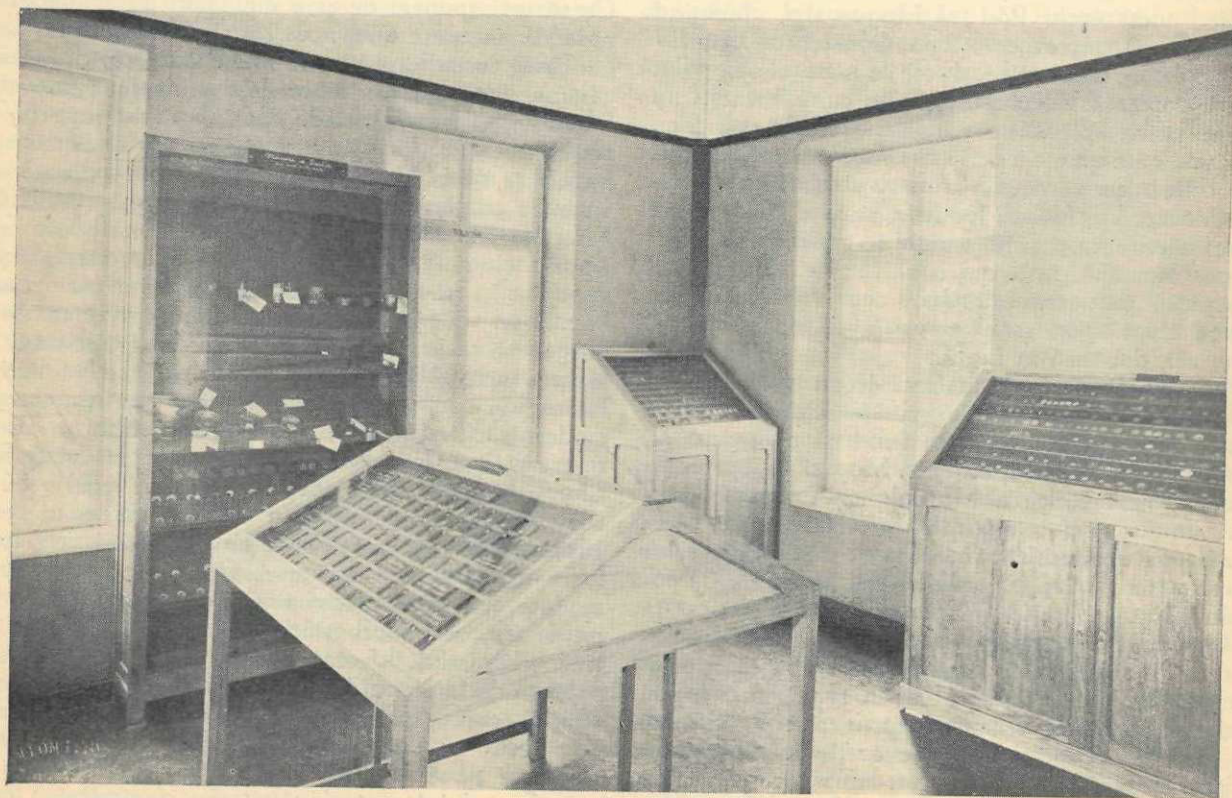
Secția preistorică, Sala I: Epoca eneolitică

Secția preistorică, Sala II: Epoca de bronz

Secția preistorică. Sala III : Epoca de fier, romană și a năvălirilor

Secția numismatică

Secția cartografică, a planurilor și medalistică

Pe acest vechi Pod al Mogoșoaiei, amintind drumul ce-l parcurgea Vodă Constantin Brâncoveanu ori de câte ori se ducea la mărețul său palat din apropierea Bucureștilor, câte curți boerești nu vor fi privit splendoarea alaiurilor domnești. S'au dus una câte una, s'a dus casa lui Romanit, s'a dus a lui Neculescu, precum și masiva casă a Venețianei Văcărescu, făcând loc Ministerului de Finanțe, casei Monteoru și aceleia unde se adăpostește Academia Română, însă cea a bătrânilor Crețulești a rămas în picioare, schimbată cu vremea — am putea chiar spune schimonosită — precum o vedem azi, dar încă în ființă.

Încă de acum vreo cincizeci de ani vechea înfățișare a casei a suferit însemnate schimbări; spre pildă: adăogirea aripei din fund și a unei odăi, fostul iatac al Smărăndiței Moruzi — azi sala secției numismatice a Muzeului. Acestor adăogiri le-au urmat slujirile și distrugerile inerente unei modernizări inestetice: dărâmarea celor două porți masive cu grile de fier susținute de coloane pătrate înalte, de piatră, în dreapta și în stânga casei, scoaterea — pentru rațiuni de edilitate — a stâlpilor de piatră legați între ei cu lanțuri grele de fier ce se aflau în fața casei, și mai ales cruda și neomenoasa distrugere a frumosului și înaltului acoperiș, într'adevăr de factură curat românească. Toate acestea au adus vechiului lăcaș boeresc o înfățișare sărăcăcioasă. Acestea în ceace privește înfățișarea pe din afară a vechei clădiri.

Ce să mai spunem de ce'e din lăuntru; schimbări radicale, inerente unei noi stăpâniri ce nu era legată nici cu sufletul nici cu inima de casă. S'a dus căminul din sala cea mare de sus, fostul salon al Smărăndiței Moruzi, unde boerii contemporani părintelui ei Grigore Cantacuzino își aprindeau ciubucele; s'a dus întregul mobilier odată cu plecarea vechilor stăpâni împrăstiați azi și ei pe întinsul Munteniei și al Moldovei, lăsând ziduri goale ce singure ele ne-ar putea grăi despre splendoarea încăperilor în trecut, căci nu mai departe decât acum tocmai un veac în acest măreț salon, pe vremea lui Grigore Cantacuzino, adesea s'au ținut consfătuiri secrete între câțiva mădulari ai Obșteștei Adunări, înainte de a păși la lucru. De sigur că însemnate modernizări vremelnice schimbaseră făptura interioară a încăperilor; destul să amintim că lumânărilor și lămpilor cu rapiță le vor fi luat locul becurile „Auer”, iar acestora în vremuri mai noi becurile e'ectrice; tot așa sobelor turcești și vetrelor le-au urmat sobele mai moderne, și ele astăzi demodate. Și toate acestea s'au făptuit în relativ puțini ani, căci expropriată pentru rațiuni de edilitate urbanistică, afectată chiar dărâmării, a fost scăpată de la pieire de suflete alese și cu dorul trecutului, care punând-o la adăpost de distrugere completă au declarat-o Monument istoric. De atunci și până la intrarea colecțiilor Muzeului în cursul anului trecut s'au petrecut majoritate din schingiuirile sus amintite.

Canisius : Casă veche în Str. Spătarului, înainte de restaurare

Acestea sunt răzlețele date istorice asupra acestei vechi case, căci documente referitoare la ea nu există, și nici n'au rațiunea de a exista, ea fiind rămasă prin moștenire în acelaș neam până în preajma zilelor noastre.

Totuși încăperile mari și-au păstrat forma primordială. În ele se adăpostesc cu sfințenie colecțiile prețioase grupate pe secții. Și pentru moment Muzeul, așa cum se înfățișează, se poate mândri cu următoarele secții : preistorică în catul de jos, numismatică, artistică, cartografică și muzicală, a documentelor, a stampelor, a planurilor și a fotografiilor în cel de sus.

Ne-ar fi greu, ca într'o scurtă expunere ca aceasta, să stăruim asupra fiecărui obiect : stampă, document, monedă sau medalie, căci fiecare sală afectată unei secții ne revelează nu numai una, ci nenumărate piese de o reală valoare muzeistică.

În „hall-ul de jos, alături de alte inscripții lapidare aflate în incinta orașului nostru, putem admira frumoasa stemă heraldică sculptată în piatră a familiei Năsturel-Herescu, descoperită în recente lucrări edilitare făcute localului Societății germane „Liedertafel” din strada Academiei. Această casă fusese construită de către ultimul reprezentant al familiei, fostul General Constantin Năsturel-Herescu, stins d'n viață în 1874. Rămas fără scoborători direcți, casa a trecut în mâna nepotului său Constantin I. Mano și în urmă prin vindere în stăpânirea societății corale germane.

Pe zidurile scârilor ce duc la primul cat al Mu-

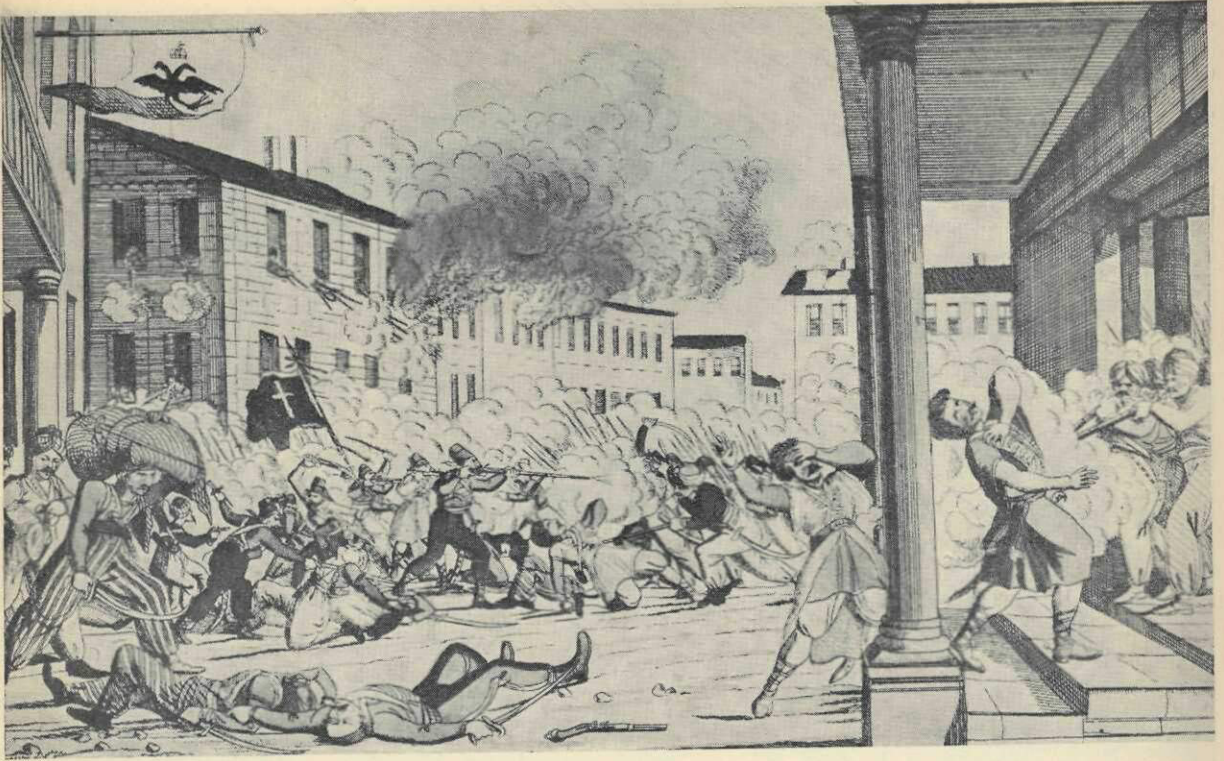
zeului aflăm proclamațiile Locotenenței Domnești de la 1848. Interesante sunt : 1) Programul afiș din 18 Maiu 1854 al reprezentației pe scena „Teatrului Nou” — actualul Teatru Național — a piesei „O dramă de familie” tradusă de Zamfir Stăncescu, și 2) Rugăciunea către Dumnezeu, imprimată pe mătase albă, în limba română și ebraică, dedicată lui Alexandru Ioan I. Cuza cu ocazia suirii sale pe tronul celor două Principate unite. Golurile zidurilor sunt umplute cu icoane din ultimele două veacuri.

Secția Preistorică : Vestigii străvechi amintind de primele așezări omenești pe marginile lacurilor din vecinătatea Bucureștilor.

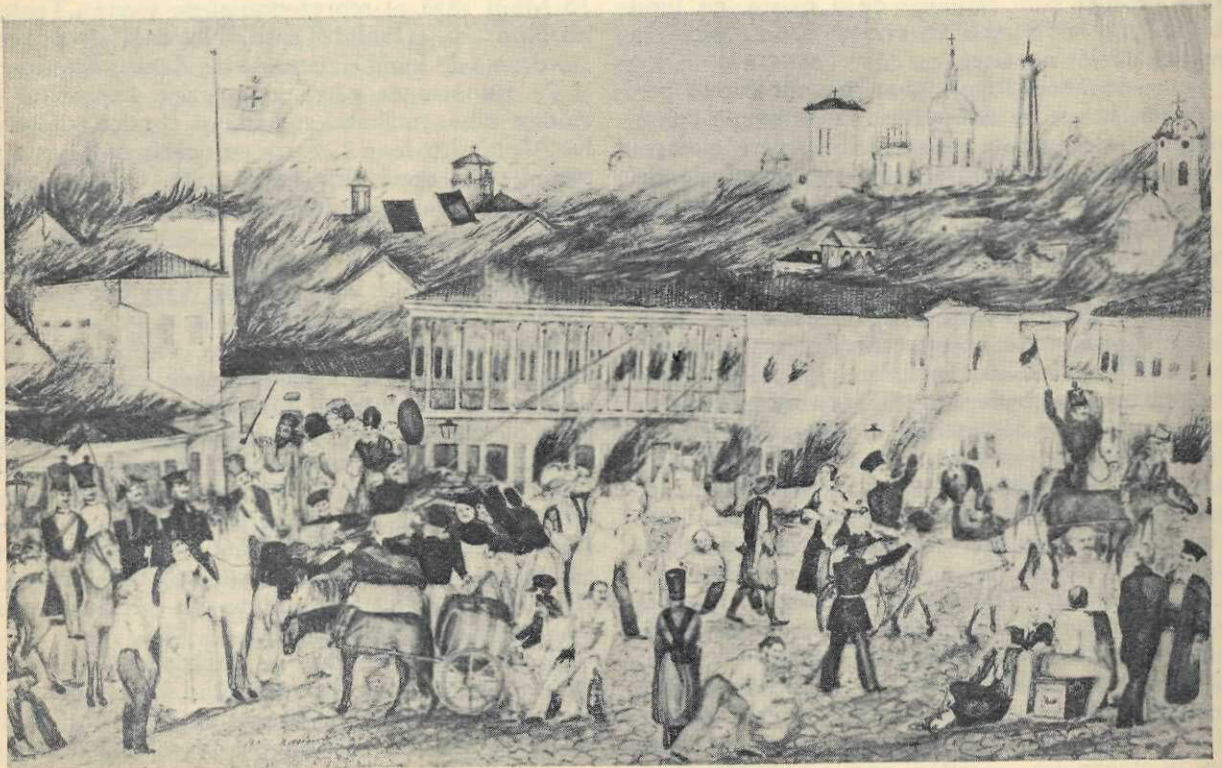
Secția Numismatică : Aceasta conține toate monedele, dela primele obiecte monede, până la actualele monede curente ale țării noastre. Relevăm totuși colecțiile rare și unice azi în țară 1) a monedelor bătute de împăratul Traian între anii 96—117 (425 de piese) precum și 2) aceea a monedelor bătute în bănăriile din Țara Românească (1364—1799) și Moldova (1378—1666) de către Voevozii români. Tot în această secție se află și măsurile și greutatețile ce au fost uzitate din vremurile cele mai îndepărtate în București.

Secția Artistică : Aci se înfățișează deseme, picturi și acva-forte reprezentând case mai vechi bucureștene, făcute de artiști moderni, iar o altă sală este afectată câtorva pictori români decedați.

Secția Cartografică : Aproape patruzeci de hărți vechi din veacurile XVI, XVII și XVIII, de Ho-

Omorîrea lui Bimbașa Sava

Focul din București în ziua de Paști 1847 (acuarelă de Mustacoff)

Piața de flori pe la 1870-80

Podul Mogoșoaiei în fața Teatrului Național, pe la 1870-80

Perbrändung des goldenen Buches zu Bukarest am 25. September 1849.

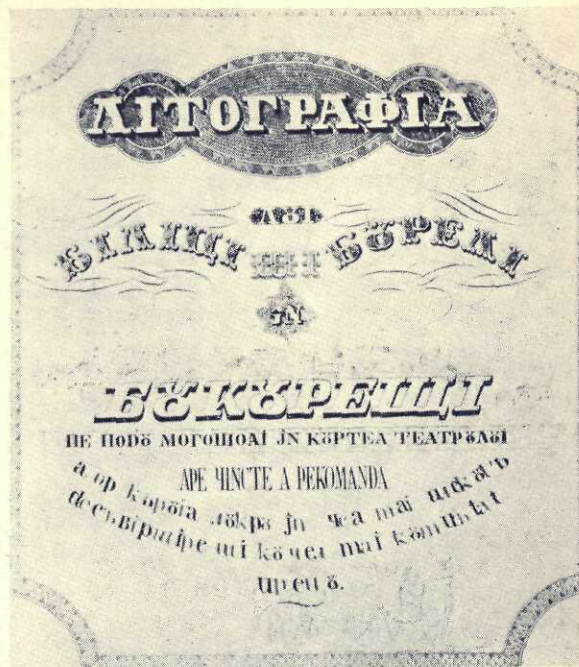
Arderea Regulamentului Organic la 25 Sept. 1849

mann, Hadik, Lotter, Deslisle și alții reprezentând ținuturile locuite de români, cu locul pe care îl indicau acești — uneori naivi cartografi — pentru orașul nostru.

Secția Planurilor: Planurile Bucureștilor de la simpla și neîndemânatică gravură a lui Fr. I. Sulzer din 1781, până la planul fotografic luat din avion la 1927. De remarcat: cel dintâi plan sistematic al orașului, planul Maiorului Baron Rudolf Artur Borroczyn din 1852, și planurile dintre anii 1865—1875 ale neobositului cercetător al trecutului Capitalei noastre, Maiorul D. Pappazoglu.

Secția Medalistică: În zece vitrine se înșiră, aproape în întregime, toate medaliile române, începând cu medalia lui Constantin Vodă Brâncoveanu din 1713 și până la ultimele medalii comemorative române. Gruparea lor este următoarea: 1) cele ale Voevozilor noștri și ale Casei noastre domnitoare, 2) cele referitoare la evenimentele istorice, 3) ale personajilor politice, 4) ale edificiilor bisericesti și de un interes urbanistic 5) medaliile și plachetele bătute pentru personajii marcante, 6) ale premiilor agricole, 7) ale Societăților, 8) ale jubileurilor și 9) cele bătute în străinătate cu ocazia diferitelor congrese la care a luat parte țara noastră în ultimele decenii. Relevăm totuși câteva medalii foarte rare ca aceea de argint pentru „Destoinicie și Zel” de la 1851 și rarissima plachetă gravată de către Principesa Ileana cu ocazia accidentului întâmplat pe mare la 1924.

Secția Documentelor: Voevozii Țării Românești reprezentați prin câte un document din timpul domniei lor, majoritate date din București. Relevăm doar două, — unicate printre unicate — dela Dan

Prospect al Casei de editură „Bilz și Bureli”, 1840—50

Voevod (1420—21; 1422—31) și frumosul hrisov al lui Ștefan Mihai Racoviță din 5 Februarie 1765 referitor la centrul Bucureștilor. Multe alte acte vechi dela diverse autorități și instituții din timpul domniei lui Barbu Vodă Știrbei, și vechi acte de stare civilă completează colecțiile. Tot în această sală afăm și o galerie de portrete ale câtorva din Voevozii Țării Românești, gravuri originale și litografii ale timpului. Printre ele o colecție aproape completă a portretelor lui Mihai Vodă Viteazul făcute de către gravorii străini: Sadeler, Dominicus Custos, Boem, Ortelius și Orlandi. De remarcat o gravură a Voevodului, aproape necunoscută până azi, purtând titlul: *Georgio Basti General dela Cesaria Maesta in Ongaria* făcută de Orlandi. Cunoscut ne este portretul imaginar al lui Mihai Viteazul, făcut de acest gravor la 1598, după căderea cetății Nicopole, și zic imaginar pentru că nu amintește nici pe departe de figura expresivă redată cu atâta măiestrie de către Aegidius Sadeler la 1601. Pe semne că titlurile amândouă gravuri de Orlandi au fost greșit trecute: cel al lui Mihai Viteazul la George Basta și vice-versa; de altfel gravura lui Orlandi, ce se află în Muzeu, ne înfățișează pe Mihai Vodă aproape la fel ca și Sadeler, doar numai cu barba simțitor albită, ceace nu cadrează cu vârsta eroului dela Călugăreni.

Tot în această sală se află și primele proiecte ale Conservatorului de Muzică din București de Louis Wiest și Dimitrie G. Florescu, la 1851 și 1861, cunoscut fiindu-ne că această instituție a luat ființă în mod efectiv abia la 1864.

Secția Stampelor: Pe lângă cunoscutele stampe de Raffet se află câteva piese de o valoare muzeis-

Casa Marelui Ban Mihalache Ghica de Brömser, 1850 (actuala Prefectură de Ilfov)

Manuscrisul, din 1856, al „Steluței”, de Dimitrie G. Florescu

tică nediscutată : 1) o acvarelă interesantă și necunoscută până azi semnată de Mustacov, 1847, și reprezentând focul din ziua de Paști al aceluia an, 2) o altă „gouache”, tot inedită, de Brömser din 1850 reprezentând casa marelui Ban Mihalache Ghica, azi Prefectura de Ilfov, 3) gravura în culori a omorîrii lui Bimbașa Sava, 4) un prospect al Casei de editură din București „Blz & Bureli” dintre anii 1840—50 și 5) un program imprimat pe pergament, din timpul domniei lui Barbu Vodă Știrbei, foarte hazliu prin stilul în care este redactat, amintindu-ne de isprăvile sport ve ale unei oarecare Beosipeta Carolina Paukert care se lua la întrecere cu oricine din „privitori” la înconjurul în fugă pe jos a Bucureștilor, în 33 de minute.

Ocupația rusească este reprezentată prin acte rusești și portretele împăraților Alexandru I și Nicolae I ca și ale generalilor : Miloradovici, Kisselef și Suvarov.

Secția Muzicală : Manuscripte originale de diferite lucrări, din timpul primelor înjghebări muzicale în țara noastră, în timpul domniei lui Barbu Vodă Știrbei, de : Gaetano Biundi, A. Flechtenmacher, Dimitrie G. Florescu și Fr. Gackstädter. Interesante sunt : 1) un exemplar rar al unui manuscris din școala de psaltichie a lui Anton Pan din anul 1845, 2) manuscrisul original al unui „Imn Național” inedit, dela 1860, al lui Fr. Gackstädter, compus pentru orchestră și cor, 3) manuscriptul original dela 1856, al duiioasei „Steluța” a lui Dimitrie G. Florescu și 4) „Hora lui Cuza Vodă” tot de autorul Steluței, compusă la 1859, cu ocazia intrării în București a primului Domnitor al Principatelor Unite.

Secția Corporațiilor : Alături de primul steag al

societăților cooperative române fondate de către Dimitrie C. Butculescu la 1881 în București, se află și fotografiile diverselor expoziții cooperative ce au avut ființă de atunci încolo în orașul nostru. Tot aici : litografiile reprezentând carele alegorice ale diverselor industrii române din țară, ce au defilat cu ocazia încoronării primului nostru Rege. Intr'o mică vitrină câteva obiecte de curiozitate ca spre pildă : o cutie de chibrituri de la 1881, și nu gâlă, ci plină cu elegantele bețișoare cu gămălie de toate colorile ce făceau — vai — bucuria copiilor de atunci.

Secția Fotografiilor : Multe și interesante fotografii mai vechi, dându-ne o imagine vie de cum erau Bucureștii acum vreo cincizeci de ani.

Pe lângă toate aceste colecții, Muzeul mai posedă în arhivele sale numeroase acte de mare interes pentru trecutul mai apropiat al istoriei țării noastre ; spre pildă : arhiva rămasă de pe urma marelui om de Stat Barbu Catargiu, asasinat în ziua de 8 Iunie 1862.

Fie ca aceste prețioase rămășițe donate cu dragoste de mulți iubitori a trecutului nostru și strânse cu osârdie și râvnă în încăperi de aceste vechi case boeresti, să servească viitorimii nu numai ca o preamărire a gloriosului nostru trecut, ci și ca un îndemn la cultură ; căci dacă multe au fost și puține au rămas din vestigiile de odinioară, să nu uităm că, chiar numai cu aceste puține „vechituri” se poate aduce o mare lumină pentru istoria orașului și a țării noastre.

GEORGE D. FLORESCU

Secretar al Muzeului Municipal al
orașului București

C. P. de Szatmary : Târgul Moșilor la 1861